

DOMSTOLENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
28. november 1996^{*}

I sag C-293/95 P,

Odigitria AAE, Athen, ved advokaterne Anastasia Chatzitzani, Georgios Stefanakis og Epameinondas Marias, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ekaterini Thill-Kamitaki, 17, boulevard Royal,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 6. juli 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-572/93, Odigitria mod Rådet og Kommissionen (Sml. II, s. 2025), hvorunder der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

de andre parter i appelsagen er:

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent John Carbery og Sofia Kyriakopoulou, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

og

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Condou-Durande, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og juridisk konsulent Thomas van Rijn, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

* Processprog: græsk.

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. L. Murray, og dommerne C. N. Kakouris og P. J. G. Kapteyn (refererende dommer),

generaladvokat: Michael B. Elmer
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 8. september 1995 har Odigitria AAE iværksat appel af en af Retten i Første Instans (Første Afdeling) afsagt dom af 6. juli 1995 (sag T-572/93, Odigitria mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2025, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Rådet og Kommissionen for sagsøgerens påstand om, at det i medfør af EF-traktatens artikel 215, stk. 2, fastslås, at De Europæiske Fællesskaber er ansvarlig for den skade, som sagsøgeren har lidt, samt at De Europæiske Fællesskaber pålægges at erstatte sagsøgerens tab med et beløb på 102 446 183 DR med rente 24% p. a. fra sagens anlæg til betaling sker.
- 2 Hvad angår de faktiske omstændigheder i tvisten, konstaterede Retten følgende
 - »1. Den foreliggende sag har udgangspunkt i en tvist mellem Republikken Senegal og Republikken Guinea-Bissau vedrørende den nøjagtige afgrænsning af deres havområder. Tvisten er opstået på grund af uenighed om fortolkningen af en

grænseaftale, indgået mellem Frankrig og Portugal i 1960 før de førstnævnte staters uafhængighed.

2. De to parter havde i 1985 accepteret at lade tvisten afgøre ved voldgift. Den 31. juli 1989 blev der afsagt voldgiftskendelse.

3. Republikken Guinea-Bissau har i verbalnote af 2. august 1989 gjort indsigelse mod voldgiftskendelsen og meddelt, at den havde til hensigt fortsat at søge sagen afgjort ad rettens vej. Guinea-Bissaus regering har ligeledes afgivet en erklæring om, at '... Guinea-Bissau, der ønsker at bekræfte folkets rettigheder, vil for sit vedkommende foranstalte en intensiv tilstedeværelse i området med henblik på udnyttelse af de biologiske ressourcer, hvor Guinea-Bissau ikke vil tolerere nogen form for aktivitet, der kan være en hindring for denne udnyttelse og for de kompetente myndigheders udøvelse af kontrol'. Denne erklæring og verbalnoten af 2. august 1989 blev den 14. august 1989 tilstillet medlemsstaternes udenrigsministerier, Rådet og Kommissionen.

4. Guinea-Bissau har dernæst indbragt tvisten for Den Internationale Domstol i Haag (herefter 'ICJ') og fremsat begæring om, at der blev truffet retssikrende foranstaltninger. Den 2. marts 1990 afsagde ICJ kendelse, hvorefter begæringen ikke blev taget til følge. I dom af 12. november 1991 har ICJ stadfæstet voldgiftskendelsen. Guinea-Bissaus myndigheder besluttede derefter at anlægge sag vedrørende sagens realitet for ICJ. Denne sag er, efter det for Kommissionen foreliggende, endnu ikke afgjort.

5. I mellemtiden havde Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (herefter 'Fællesskabet') den 15. juni 1979 indgået en aftale med den senegalesiske regering om fiskeri ud for Senegals kyst. Denne aftale blev på Fællesskabets vegne godkendt ved Rådets forordning (EØF) nr. 2212/80 af 27. juni 1980 om indgåelse af aftalen mellem regeringen for Republikken Senegal og Det Europæiske Økonomiske Fællesskab om fiskeri ud for Senegals kyst samt protokollen og brevvekslingen vedrørende denne aftale (EFT L 226, s. 16).

6. I aftalens artikel 1 defineres dens formål, nemlig at fastlægge de principper og regler, der i fremtiden skal gælde for alt fiskeri, som udøves af fartøjer, der sejler under EF-medlemsstaters flag, i de farvande som med hensyn til fiskeri henhører under Senegals højhedsområde eller jurisdiktion. Ifølge aftalens artikel 4 er fællesskabsfartøjers udøvelse af fiskeri i Senegals fiskerizone betinget af, at de er i besiddelse af en licens udstedt af Senegals myndigheder på Fællesskabets anmodning. I aftalens bilag I, litra E), beskrives de zoner, hvor licenserne er gyldige alt efter arten af fiskeri og den pågældende fartøjstype.

7. Den 27. februar 1980 indgik Fællesskabet ligeledes en fiskeriaftale med Guinea-Bissau, som blev godkendt ved Rådets forordning (EØF) nr. 2213/80 af 27. juni 1980 om indgåelse af aftalen mellem regeringen for Republikken Guinea-Bissau og Det Europæiske Økonomiske Fællesskab om fiskeri ud for Guinea-Bissaus kyst samt to brevvekslinger vedrørende denne aftale (EFT L 226, s. 33).

8. Aftalen med Senegal er blevet ændret flere gange ved aftaler herom. Den 4. februar 1991 har Fællesskabet indgået og Rådet godkendt en protokol til aftalen med Senegal om fastsættelse af fiskerirettigheder og finansiel godtgørelse (herefter 'protokol af 4. februar 1991'), jf. forordning (EØF) nr. 420/91 om indgåelse af protokollen om fastsættelse for perioden 1. maj 1990 — 30. april 1992 af de fiskerirettigheder og den finansielle godtgørelse, der er omhandlet i aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og regeringen for Senegal om fiskeri ud for Senegals kyst (EFT L 93, s. 1). Protokollen har været anvendt midlertidigt på grundlag af en brevveksling mellem parterne.

9. På samme måde har Fællesskabet den 25. april 1990 indgået og Rådet godkendt en protokol til aftalen med Guinea-Bissau om fastsættelse af fiskerimuligheder og finansiel godtgørelse (herefter 'protokol af 25. april 1990'), jf. forordning (EØF) nr. 1235/90 om indgåelse af protokollen om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle godtgørelse, der er omhandlet i aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og regeringen for Guinea-Bissau om fiskeri ud for Guinea-Bissaus kyst, for perioden 16. juni 1989 — 15. juni 1991 (EFT L 125, s. 1).

10. Ved artikel 7 i protokollen af 25. april 1990 blev bilaget til aftalen med Guinea-Bissau ophævet og erstattet med et nyt bilag, som i punkt K definerer den procedure, der skal følges i tilfælde af opbringning, således:

'Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers myndigheder i Guinea-Bissau skal underrettes inden for 48 timer, hvis et fiskerfartøj, der fører en medlemsstats flag, opbringes i Guinea-Bissaus fiskerizone, og modtager samtidig en kort rapport om omstændighederne ved og årsagerne til opbringningen.

Hvis sagen indbringes for en kompetent retsinstans, kan de guineanske myndigheder fastsætte en bankgaranti på anmodning af Fællesskabet eller rederen.

I så fald forpligter de guineanske myndigheder sig til at frigive fartøjet senest 24 timer efter, at bankgarantien er stillet.

Den kompetente myndighed frigiver garantien, så snart retsinstansen har frikendt fartøjsføreren.

Hvis en af parterne finder det nødvendigt, kan den anmode om, at der snarest afholdes konsultationer i henhold til aftalens artikel 10.'

11. I denne sammenhæng har Guinea-Bissaus ambassade i Bruxelles den 11. maj 1990 overbragt Kommissionen en verbalnote nr. 447/CIJ/90 for at underrette den om 'udviklingen af situationen i farvandet ud for Guinea-Bissaus og Senegals kyster'. Deri omtales en ny episode, indtruffet den 11. april, og det senegalesiske søværns opbringning af et sovjetisk fiskerfartøj, der var i besiddelse af en fiskerilicens, udstedt af Guinea-Bissau, og som ifølge ambassaden befandt sig i et havområde, som ubestridt henhører under Guinea-Bissaus jurisdiktion. Afslutningsvis

anmoder ambassaden om, at 'oplysningerne, der må tillægges den allerstørste betydning, tilstilles alle de, som De finder det nyttigt at underrette ...'. Noten blev registreret i Kommissionen den 28. maj 1990.

12. Den 14. maj 1990 blev fiskerfartøjet Theodorus M, der fører græsk flag og tilhører sagsøgeren, som havde forladt Dakars havn den 10. maj, og som var i besiddelse af en fiskerilicens, udstedt af de senegalesiske myndigheder, opbragt af et af Guinea-Bissaus patruljefartøjer i det omstridte havområde. Efter opbringningen af fartøjet foretog Guinea-Bissaus myndigheder beslaglæggelse og konfiskation af lasten, ca. 6 tons fisk, og af fartøjets papirer. Theodorus M's fiskerilicens var udstedt af det senegalesiske Ministerium for Havfiskeri i overensstemmelse med de forskrifter, der er gældende mellem Senegal og Fællesskabet. Ansøgningen om licens havde været forelagt de senegalesiske myndigheder ved Kommissionens mellemkomst, og licensen var blevet udstedt til sagsøgerens fartøj ligeledes via Kommissionens delegation i Dakar.

13. Føreren af Theodorus M blev ved Tribunal Popular de Bissau tiltalt for at have fisket uden at være i besiddelse af den nødvendige licens i farvande, der henhører under Guinea-Bissaus overhøjhed. Ved dom af 28. maj 1990 kendte Tribunal Popular fartøjsføreren skyldig og idømte ham en bøde på 213 519 000 guineanske pesos. Det udtales i dommen, at føreren havde kendskab til tvisten mellem de to republikker vedrørende det område, hvor fartøjet var blevet opbragt. Fartøjet blev frigivet den 25. juli 1990.

14. I telex af 21. juni 1990 anbefalede det græske Landbrugsministeriums Direktorat for Havfiskeri, den græske sammenslutning af havfiskere og foreningen af højsørejfiskere at anmode deres medlemmer om 'ikke at fiske i det område, som de to lande gør krav på, uden først at være i besiddelse af en fiskerilicens såvel til Guinea-Bissaus territorialfarvande som til Senegals territorialfarvande'.«

- 3 På denne baggrund anlagde appellanten den 6. december 1993 sag ved Retten i medfør af traktatens artikel 215, stk. 2, med henblik på at få tilkendt erstatning for det tab, appellanten havde lidt på grund af sagsøgtes akter og undladelser.

Den appellerede dom

- 4 Til støtte for søgsmålet for Retten gjorde appellanten fire anbringender gældende, om for det første, at forhandlingerne og indgåelsen af protokollerne med henholdsvis Guinea-Bissau og Senegal er ansvarspådragende, for det andet, at Kommissionens undladelse af at underrette appellanten om tvisten mellem Guinea-Bissau og Senegal er ansvarspådragende, for det tredje, at Kommissionens undladelse af efter opbringningen af appellantens fartøj at afholde konsultationer med Guinea-Bissau i henhold til punkt K i bilaget til protokollen af 25. april 1990 er ansvarspådragende, og for det fjerde, at Kommissionens undladelse af at anmode om fastsættelse af en bankgaranti i henhold til samme bestemmelse er ansvarspådragende (præmis 23).
- 5 I den appellerede dom har Retten frifundet Rådet og Kommissionen.
- 6 Hvad angår det andet anbringende om, at Kommissionen har pådraget sig ansvar ved at undlade at underrette appellanten om tvisten, har Retten først fastslået, at føreren af appellantens fartøj havde kendskab til tvisten mellem Guinea-Bissau og Senegal vedrørende det omstridte område og den risiko, han løb, for at blive opbragt af en af de to republikker, uden at der er grund til, at Retten af egen drift indkalder fartøjsføreren som vidne (præmis 69).
- 7 Retten fandt derefter, at såfremt fartøjsføreren faktisk havde kendskab til, at det pågældende område var genstand for strid mellem de to stater, kan opbringningen af fartøjet kun forklares enten som førerens overvejede hensigt at fiske i området på eget ansvar eller som den navigationsfejl, hvorefter han fiskede i området uden at være klar over det (præmis 70).

- 8 Retten fastslog herefter, at Kommissionens undladelse i begge tilfælde, hvorefter den ikke har underrettet appellanten om tvisten mellem de to stater, ikke havde forårsaget det påståede tab, hvorfor dette ikke var fremkaldt af Kommissionens adfærd (præmis 71 og 72).

Appellen

- 9 I appelskriftet har appellanten først og fremmest nedlagt påstand om, at den appellerede dom annulleres, og dernæst at det i henhold til traktatens artikel 215, stk. 2, fastslås, at de indstævnte har pådraget sig ansvar for den skade, appellanten har lidt på grund af deres ansvarspådragende adfærd, som kan tilregnes dem, samt at Fællesskabet pålægges at betale erstatning med et beløb på 102 446 183 DR med rente 24% p. a. fra sagens anlæg ved Retten i Første Instans til betaling sker, og endelig at de indstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 10 Til støtte for appellen har appellanten gjort gældende, for det første, at det almindelige retsprincip om, at den, der fremfører et anbringende eller rejser en indsigelse, også skal føre bevis herfor, er tilsidesat, for det andet, at der er væsentlige retlige mangler ved dommen, for det tredje, at dommen lider af begrundelsesmangler, for det fjerde, at der er foretaget en forkert bedømmelse af de argumenter, som appellanten har fremført i første instans, for det femte, at dommens præmisser er behæftet med inkonsekvenser, og for det sjette, at der foreligger processuelle mangler og indholdsmangler ved den appellerede dom for så vidt angår Kommissionens pligt til at yde diplomatisk beskyttelse.
- 11 Kommissionen og Rådet har påstået appellen forkastet.
- 12 I henhold til procesreglementets artikel 119 kan Domstolen når som helst ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste appellen uden at indlede mundtlig forhandling, når det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes.

Første anbringende, første og andet led

13 Med det første anbringendes første led gør appellanten gældende, at Retten har tilsidesat princippet »actore non probante reus absolvitur«, eller at sagsøgte bør frifindes, såfremt sagsøgeren ikke fremlægger bevis for sine påstande. Ifølge appellanten har de indstævnte påberåbt sig en afbrydelse af årsagsforbindelsen mellem den påståede overtrædelse af oplysningspligten og skaden, idet de har gjort gældende, at det følger af Tribunal Popular de Bissau's dom, at fartøjsføreren havde kendskab til tvisten mellem Guinea-Bissau og Senegal på det tidspunkt, da hans fartøj blev opbragt. Retten har vendt bevisbyrden om ved at stille appellanten spørgsmål om det kendskab, som fartøjsføreren havde til tvisten mellem de to lande, og ved at fastslå, at denne havde kendskab hertil, alene på grundlag af svarene.

14 Dette led af det første anbringende vedrører præmis 66 i den appellerede dom, hvori Retten anførte følgende

»I denne sammenhæng har Rådet og Kommissionen gjort gældende, at det bl. a. fremgår af Tribunal Popular de Bissau's dom, at fartøjsføreren havde kendskab til tvisten mellem Guinea-Bissau og Senegal på det tidspunkt, da fartøjet blev opbragt. Sagsøgeren har i replikken bestridt dette uden dog konkret at anføre, hvad fartøjsføreren faktisk vidste. Derfor har Retten som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse anmodet sagsøgeren om klart at tage stilling til den bevisbedømmelse, som Tribunal Popular de Bissau har foretaget for så vidt angår fartøjsføreren viden.«

15 Det følger heraf, at når Retten er gået frem på denne måde, har den ikke vendt bevisbyrden om, men har anmodet appellanten om at tage stilling til bevisbedømmelsen i Tribunal Popular de Bissau's dom, som Rådet og Kommissionen har påberåbt sig som bevis for den manglende årsagsforbindelse mellem den manglende oplysning til appellanten om tvisten mellem de to stater og den påståede skade.

- 16 I det første anbringendes andet led har appellanten gjort gældende, at Retten, som stadig var i tvivl, burde have anordnet yderligere bevisoptagelse med byrden lagt på indstævnte, som havde formuleret udtalelsen om, hvad fartøjsføreren havde kendskab til. I denne sammenhæng gør appellanten opmærksom på, at rederiet i stævningen havde anmodet om vidneførsel.
- 17 Det første anbringendes andet led er støttet på en åbenbar forkert forståelse af den appellerede dom. Det fremgår ikke af dommens præmis 66 og 67, at Retten var i tvivl, men at appellanten, der som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse var blevet anmodet om klart at tage stilling til den bevisbedømmelse, som Tribunal Popular de Bissau havde foretaget, og som Rådet og Kommissionen havde påberåbt sig som bevis for den manglende årsagsforbindelse, havde svaret uklart. Retten har i præmis 68 i den appellerede dom fastslået, at »sagsøgeren ikke, til trods for foranstaltningen med henblik på sagens tilrettelæggelse [har] kunnet forklare, hvad fartøjsføreren faktisk vidste, og sagsøgeren har heller ikke indkaldt vidner, f.eks. fartøjsføreren, for at afkræfte Kommissionens erklæringer, selv om disse vedrørte sagsøgerens forhold«.
- 18 Dernæst bemærkes det, at ifølge EF-traktatens artikel 168 A er appellen begrænset til retsspørgsmål, og denne begrænsning er nærmere fastsat i artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen. Domstolen har ved flere lejligheder fastslået, at appel kun kan støttes på, at Retten har overtrådt visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktiske omstændigheder er udelukket, og appellen således kun kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som appelskriftet støttes på, at Retten har truffet en afgørelse, som strider mod de retsregler, den skal sikre overholdelsen af (jf. kendelse af 11.7.1996, sag C-325/94 P, An Taisce og WWF UK mod Kommissionen, Sml. I, s. 3727, præmis 28).
- 19 I det omfang det første anbringendes andet led vedrører bedømmelsen af de svar, som appellanten har givet på spørgsmål vedrørende faktiske omstændigheder, som Retten har stillet i forbindelse med sagens tilrettelæggelse, er det således åbenbart, at anbringendet må afvises.

20 Herefter er det åbenbart, at det første anbringendes første led må forkastes, og det første anbringendes andet led må afvises.

Det første anbringendes tredje led samt andet og tredje anbringende

21 Med det første anbringendes tredje led har appellanten gjort gældende, at Retten i præmis 69 i den appellerede dom på hypotetisk og uklar måde har fastslået, at »det [må] antages, at føreren af ... fartøj havde kendskab til tvisten ... og den risiko ... for at blive opbragt«.

22 Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten ikke har formuleret sin konklusion i præmis 70 i den appellerede dom tilstrækkeligt kategorisk. Retten har således manglet den nødvendige overbevisning for at kunne gøre dette.

23 Ifølge det tredje anbringende er den appellerede dom hvad angår spørgsmålet om de indstævntes formuleringer i forbindelse med afbrydelsen af årsagsforbindelsen blottet for enhver begrundelse. I dommen anføres ikke klart og udtømmende de forskellige faktiske elementer og beviser, som Retten har anset for godtgjort, og som giver grundlag for med sikkerhed at fastslå, at fartøjsføreren havde det omstridte kendskab.

24 Denne argumentation beror på en åbenbar forkert forståelse af den appellerede dom.

- 25 Først bemærkes, at Retten i præmis 65 har anført, at det med henblik på at konstatere, om der foreligger ansvarspådragelse i henhold til traktatens artikel 215, stk. 2, må undersøges, om en eventuel overtrædelse fra Kommissionens side af informationspligten har forårsaget skaden. Retten har således i samme præmis med føje anført, at hvis fartøjsføreren havde kendskab til tvisten på det tidspunkt, da fartøjet blev opbragt, har det forhold, at Kommissionen ikke har underrettet denne herom, ikke kunnet spille nogen rolle i forbindelse med fremkaldelsen af det påståede tab.
- 26 Dernæst har Retten i den appellerede doms præmis 66, 67 og 68 redegjort for tvistens faktiske omstændigheder og parternes argumenter vedrørende de omstændigheder, som fartøjsføreren havde kendskab til. Det fremgår klart af disse præmisser, at appellants argumenter ikke har gendrevet indstævntes argumenter, og at de ikke har overbevist Retten.
- 27 På samme måde fremgår det af den appellerede doms præmis 69 og 70, at Retten ikke har været i tvivl om sin overbevisning, idet den præcist har formuleret sin konklusion hvad angår fartøjsføreren viden, og idet den derefter har fastslået, at opbringningen af fartøjet kun kunne forklares enten som førerens overvejede hensigt at fiske i området på eget ansvar eller som en navigationsfejl, hvorefter han fiskede i området uden at være klar over det.
- 28 Endelig er Rettens konklusion i dommens præmis 71, om at Kommissionens undladelse, hvorefter den ikke har underrettet appellanten om tvisten mellem de to stater, i begge tilfælde ikke har forårsaget det påståede tab, formuleret på kategorisk og bestemt måde.
- 29 På den baggrund er det åbenbart, at det første anbringendes tredje led samt andet og tredje anbringende må forkastes.

Fjerde anbringende

30 Det fjerde anbringende drejer sig om, at der er foretaget en forkert bedømmelse og en fordrejning af indholdet af de argumenter, appellanten har gjort gældende vedrørende overtrædelsen af principperne om omhu og god forvaltningsskik.

31 Hvad angår overtrædelsen af princippet om at udvise omhu i forbindelse med indgåelsen af internationale overenskomster har appellanten anført, at rederiet ikke for Retten havde gjort gældende, at Fællesskabets institutioner skulle tage stilling i den pågældende tvist, men at de enten burde undlade at indgå aftaler og protokoller eller udelukke de omstridte områder fra de fiskerizoner, de pågældende aftaler vedrører.

32 Hvad angår overtrædelsen af princippet om god forvaltningsskik har appellanten gjort gældende for Retten, at rederiet ikke var blevet underrettet om risikoen for opbringning af fartøjet, hverken på det tidspunkt, da fiskerilicensen blev fremsendt, eller ved modtagelsen af verbalnoten fra Guinea-Bissaus ambassade den 11. maj 1990.

33 Det bemærkes, at i det omfang det fjerde anbringende drejer sig om, at Retten har bedømt de faktiske omstændigheder forkert, er det åbenbart, at det må afvises. Hvad angår argumentet om, at argumenterne er blevet fordrejet, følger det af en sammenholdelse af argumenterne i stævningen, der er gengivet i præmis 25, 26 og 48-61 i den appellerede dom, med dommens præmis 38, 39, 62 og 63, at Retten ikke har ændret indholdet af appellants argumenter.

34 Det følger heraf, at det fjerde anbringende delvis må afvises og delvis må forkastes.

Femte anbringende

- 35 Med det femte anbringende har appellanten gjort gældende, at den appellerede doms præmisser er behæftet med forskellige inkonsekvenser. Til trods for de oplysninger, der fremgår af den appellerede doms præmis 63 og 64, har Retten ikke fastslået, at Kommissionen har overtrådt principperne om den berettigede forventning og retssikkerhed, idet Retten gik ud fra, at Kommissionen og Rådet ikke havde givet forsikringer hvad angår aftalens indhold (præmis 41, 44 og 45).
- 36 Dette anbringende støtter sig på en åbenbar forkert forståelse af den appellerede dom.
- 37 Hvad angår den påståede overtrædelse af principperne om den berettigede forventning og retssikkerhed har Retten i den appellerede doms præmis 41-45 anført følgende

»41 For så vidt angår den hævdede tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning skal Retten bemærke, at det følger af fast praksis, at retten til at kræve beskyttelse af den berettigede forventning gælder for enhver person, som befinder sig i en situation, af hvilken det fremgår, at Fællesskabets tjenestegrene gennem præcise forsikringer har fremkaldt begrundede forhåbninger hos den pågældende (jf. bl. a. Rettens dom af 14.7.1994, sag T-534/93, Grynberg og Hall mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 595, præmis 51, og af 19.5.1994, sag T-465/93, Consorzio gruppo di azione locale 'Murgia Messapica' mod Kommissionen, Sml. II, s. 361, præmis 67). I den foreliggende sag har sagsøgeren imidlertid hverken hævdet eller påvist, at Rådet og Kommissionen havde givet denne præcise forsikringer for så vidt angår indholdet af fiskeriaftalen mellem Fællesskabet og Senegal og dens protokol. Det kan ikke bebrejdes Rådet og Kommissionen, at de har tilsidesat sagsøgerens berettigede forventning ved at indgå den nævnte fiskeriaftale og dens protokoller.

42 Hvis det dernæst antages, at hensigten med sagsøgerens argumentation er at påvise, at Rådet og Kommissionen ved at indgå den pågældende fiskeriaftale og dens protokoller har tilsidesat den berettigede forventning, som sagsøgeren har haft til, at aftalen og protokollerne ville være i overensstemmelse med principperne om god forvaltningsskik og omhu, blandes denne argumentation sammen med sagsøgerens argumenter om tilsidesættelsen af disse sidstnævnte principper.

43 For så vidt sagsøgerens argumenter omhandler den fiskerilicens, der er udstedt til sagsøgeren, konstaterer Retten, at de falder sammen med det andet anbringende.

44 For så vidt angår retssikkerhedsprincippet bemærkes, at tvisten mellem Guinea-Bissau og Senegal faktisk har medført en vis usikkerhed for de fartøjsejere, der fisker i de omstridte farvande. Denne usikkerhed skyldes imidlertid ikke de aftaler og protokoller, som Fællesskabet har indgået, men en konflikt, som Fællesskabet ikke er ansvarlig for (jf. ovenfor, præmis 1-4 og 37-38). Under disse omstændigheder kan det ikke bebrejdes Rådet og Kommissionen, at de ikke har givet afkald på de fordele, som Fællesskabet kunne få ved indgåelsen af de anfægtede fiskeriaftaler, så meget desto mere fordi Fællesskabets fiskere var i stand til at foregribe skadevoldende konsekvenser af den usikre situation, der således var skabt. Det påhviler nemlig føreren af fartøjet at foretage en præcis positionsbestemmelse til søs. Såfremt det var hans hensigt at fiske i de omstridte farvande, havde han mulighed for forud at ansøge om en licens i begge de berørte stater for at undgå modforholdsregler fra et af de to lande, på betingelse af i givet fald at overholde bestemmelserne i de protokoller, Fællesskabet har indgået, vedrørende påmønstring af statsborgere fra de to pågældende lande; disse bestemmelser har i øvrigt ikke spillet nogen rolle i denne sag.

45 Under hensyn til fordelene ved indgåelsen af de pågældende aftaler og de muligheder, som fartøjsejerne har for at foregribe vanskeligheder, må det nødvendigvis fastslås, at Fællesskabet ikke har tilsidesat retssikkerhedsprincippet.«

- 38 Retten har således fastslået, at Rådet og Kommissionen ikke havde tilsidesat princippet om den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet ved at indgå fiskeriaftalen og dens protokoller.
- 39 Efter at Retten i den appellerede doms præmis 62 har bemærket, at Kommissionen ved at forhandle aftalen og den tilhørende protokol og ved ikke at udelukke det omstridte område fra aftalen og protokollen ikke havde tilsidesat en højere retsregel til beskyttelse af private, har den i den appellerede doms præmis 63, 64 og 65 anført følgende

»63 Det må imidlertid undersøges, om Kommissionen på det administrative plan har begået en fejl, der er ansvarspådragende for Fællesskabet, ved ikke at beskytte de fællesskabsfartøjer, der har fisket i det omstridte område på grundlag af licenser, der er udstedt ved Kommissionens mellemkomst inden for rammerne af de aftaler, Fællesskabet har indgået. Ansøgninger om fiskerilicenser indgives nemlig i rederens navn og udstedes i Senegals navn med Kommissionen som mellemmand (jf. punkt A i bilaget til protokollen af 4.2.1991 om betingelserne for udøvelse af fiskeri i Senegals fiskerizone for fartøjer, der fører en EF-medlemsstats flag). Sagsøgerens licens er således udstedt via Kommissionens delegation i Senegal. I modsætning til hvad Kommissionen hævder, var dens delegation således i stand til med hver licens, den videresendte, at vedlægge en notits til licensindehaveren om de risici, der er forbundet med fiskeri i det omstridte område. I denne sammenhæng kan det ikke gøres gældende, at en sådan underretning ikke kunne formuleres uden at støde de pågældende to stater. Kommissionen er nemlig som institution i stand til at formulere en sådan underretning på en tilstrækkelig neutral og diplomatisk måde for at undgå at tage stilling i tvisten mellem de to stater.

64 Såfremt Kommissionen i øvrigt havde fundet det uhensigtsmæssigt at knytte sådanne notitser til licenserne, kunne den have anmodet medlemsstaterne om at informere de pågældende om mulige risici ved fiskeri i det omstridte farvand mellem de to stater, hvilket den græske regering i øvrigt har gjort efter opbringningen af sagsøgerens fartøj (jf. ovenfor, præmis 14).

65 Såfremt det antages, at Kommissionen således faktisk har overtrådt en informationspligt, må det undersøges, om en sådan overtrædelse har forårsaget skaden. Hvis nemlig fartøjsføreren havde kendskab til tvisten på det tidspunkt, da fartøjet blev opbragt, har det forhold, at Kommissionen ikke har underrettet denne herom, ikke kunnet spille nogen rolle i forbindelse med fremkaldelsen af det påståede tab.«

40 Det fremgår heraf, at Retten, inden den har taget stilling til spørgsmålet om Kommissionens tilsidesættelse af informationspligten, har undersøgt, om der findes en årsagsforbindelse mellem det påståede tab og den hævdede overtrædelse. I præmis 71 i den appellerede dom har Retten fastslået, at der ikke foreligger en sådan årsagsforbindelse, idet den har fastslået, at Kommissionens undladelse af at underrette appellanten om tvisten mellem de to stater ikke havde forårsaget det påståede tab.

41 Der er således ikke nogen modsigelse mellem Rettens argumentation hvad angår Kommissionens ansvar, som omhandlet i traktatens artikel 215, stk. 2, og tilsidesættelsen af det almindelige princip om berettiget forventning og retssikkerhedsprincippet.

42 Det er derfor åbenbart, at dette anbringende må forkastes.

Sjette anbringende

43 Med det sjette anbringende har appellanten bestridt Rettens konklusion om, at Kommissionen har opfyldt sin pligt til at yde diplomatisk beskyttelse (præmis 85).

- 44 Domstolen har allerede ovenfor i nærværende doms præmis 18 bemærket, at ifølge traktatens artikel 168 A og artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen kan appel kun støttes på, at Retten har overtrådt visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktiske omstændigheder er udelukket, og at appellen således kun kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som appelskriftet støttes på, at Retten har truffet en afgørelse, som strider mod de retsregler, den skal sikre overholdelsen af. På tilsvarende måde bestemmes det i artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at appelskriftet skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes til støtte for påstandene i appelskriftet.
- 45 Domstolen har flere gange fastslået, at det følger af disse bestemmelser, at et appelskrift præcist skal angive de anfægtede punkter i den afgørelse, der påstås ophævet, samt de retlige anbringender, som denne påstand specielt støttes på. Domstolen har ligeledes fastslået, at anbringender, som blot gentager eller ordret gengiver de argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten uden at indeholde noget retligt anbringende til støtte for appelskriftets påstande, ikke opfylder den ovennævnte betingelse. Formålet med disse anbringender er i realiteten at opnå, at de i den til Retten indgivne stævning fremsatte påstande og sagsøgtes afvisningspåstand i svarskriftet pådømmes endnu en gang, hvilket falder uden for Domstolens kompetence (jf. bl. a. kendelse af 7.3.1994, sag C-338/93 P, De Hoe mod Kommissionen, Sml. I, s. 819, præmis 17, 18 og 19).
- 46 Det bemærkes, at appellanten til støtte for det sjette anbringende gentager nøjagtigt de argumenter, der var blevet fremført under sagens behandling i første instans, uden at der tilføjes nye elementer.
- 47 Det er derfor åbenbart, at det sjette anbringende skal afvises.
- 48 Det følger i det hele af det ovenfor anførte, at de af appellanten fremførte anbringender til støtte for appellen åbenbart skal afvises eller forkastes. Appellen skal derfor i medfør af procesreglementets artikel 119 forkastes.

Sagens omkostninger

- 49 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Appellanten har tabt sagen og pålægges derfor at afholde sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 28. november 1996.

R. Grass
Justitssekretær

J. L. Murray
Formand for Fjerde Afdeling